

ANDRZEJ F. DZIUBA
BISKUP ŁOWICKI

Łowicz, Wielki Post 2021 roku

L. dz. 195/2021

Nawrócenie drogą przemiany serc

List pasterski Biskupa Łowickiego na Wielki Post 2021 roku

**Przewielebni Bracia w kapłaństwie,
Czcigodne Osoby życia konsekrowanego,
Drodzy Siostry i Bracia,**

Z ufnością w Bożą pomoc, weszliśmy w błogosławiony czas nawrócenia i pojednania z Bogiem i ludźmi. Świadomi własnych słabości i niedoskonałości oraz grzechów, ale jednocześnie mocni nadzieją, pragniemy wpatrywać się w pogodną twarz Boga i stanąć wobec Jego niezmiernego miłosierdzia.

1. Ofiarować Bogu swoje życie

Rozpoczynający się okres Wielkiego Postu to czas nawrócenia, zerwania z grzechem, czas przemiany serca i nowego sposobu myślenia. Tak pojmowane nawrócenie wymaga naszego wysiłku, zaparcia się siebie i walki z tym, co nas zniewala. Możemy się pytać: Jak wiele jeszcze czeka nas utrapień i ograniczeń? Odpowiedzią może być sam Jezus Chrystus, który niesie nam dar wyzwolenia i życia. Wielkopostny czas żalu i nawrócenia jest spotkaniem z przychodzącym i przebacającym Bogiem, który daje nam swoje miłosierdzie. Czas Wielkiego Postu ma nas przygotować do obchodów Paschy, czyli do przejścia z Jezusem Chrystusem ze śmierci grzechowej do życia dzieci Bożych.

Znowu mamy szansę, aby wielkopostne dni pomogły nam odkryć zbawczą wartość Chrystusowego krzyża. On jest źródłem naszego zbawienia. W krzyżu dokonuje się tajemnica zbawienia; przecież tam Jezus Chrystus wziął na siebie naszą rozpacz i samotność, abyśmy już nigdy nie byli sami. Bóg nie chce, abyśmy byli bezradni; On daje nam konkretne sposoby „niesienia krzyża”, czyli naśladowania Jego miłości (por. Łk 9, 23; 14, 27). My mamy szansę

sprzeciwiania się wpływom pogańskiego świata, znoszeniu trudów i cierpień codziennego życia. Nie bójmy się zaprosić Jezusa do naszej codzienności, choćby w pełnieniu przykazań Bożych czy doskonałym zawierzeniu i osobistym oddaniu się Bogu. Wreszcie w życiu Bożą logiką miłości, która jest traceniem życia po to, aby je potem odzyskać w pełni w *domu Ojca* (J 14, 2); przecież często to czynimy w praktyce naszej codziennej troski o najbliższych.

2. Mocni Bożą miłością

Jeszcze żywo pozostają w naszej pamięci przeżycia celebracji w Środę Popielcową. Niezapomniany znak popiołu na naszych skroniach. To znak naszego człowieczeństwa: *prochem jesteś i w proch się obrócisz* (por. Rdz 3, 19). Jednocześnie jednak i drugie wezwanie: *Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię* (Mk 1, 15). A więc jednak nie tylko jesteśmy marnym prochem, ale jesteśmy pełnymi niezbywalnej godności ludźmi, których wybrał sam Bóg Stwórca (por. Rdz 1, 26-27). Ta pełna zaufania postawa przyjęcia prochu na naszą głowę, wiedzie nas na drogę zaufania samemu Bogu.

To wezwanie do obudzenia swego sumienia, wezwanie do spojrzenia z nadzieją i ufnością na własne życie oraz życie innych. Jeśli uwierzyliśmy Jezusowi Chrystusowi, ceńmy sobie Jego łaskę, łatwo nie oddawajmy przyjaźni z Nim w zamian za niepewne, a czasem śmiertelnie niebezpieczne spotkanie z grzechem. Przecież szczęśliwe życie zakłada, że człowiek nie jest sam, bo jest z nim kochający Bóg. On ma wobec nas plan zbawienia; dla każdego inny i nowy, a jednocześnie związany z wszystkimi siostrami i braćmi we wspólnocie Kościoła. Czy chcę w tym planie uczestniczyć, a tym samym być blisko Boga, czy może boję się tego, a więc czy boję się Bożej miłości ku mnie?

3. Bóg nas prowadzi

Odczytany dzisiaj fragment z Księgi Rodzaju wskazuje, że Bóg widząc niegodziwość ludzi i ich złe usposobienie, postanowił zesłać potop (por. Rdz 6, 5-6). Skutkiem bowiem ludzkiej nieprawości może być tylko śmierć i zagłada. Po potopie Bóg zawarł przymierze nie tylko z Noem i jego synami, ale ich potomstwem i całym stworzeniem (por. Rdz 9, 8-11). Zapewnił, że już więcej nie ześle wód potopu niszczącego stworzenia i ziemię (por. Rdz 9, 11). Deszcz, który spowodował potop, padał przez czterdzieści dni i nocy (por. Rdz 7, 4. 12). Ten biblijny obraz jest znakiem oczyszczenia naszych serc i oczyszczenia całego świata, abyśmy zobaczyli Boga i Jemu zaufali.

W zwiastowanej dzisiaj Ewangelii św. Marka sam Jezus spędził czterdzieści dni na pustyni (por. Mk 1, 13), co oznacza, że już solidaryzuje się z nami, że już wyzwala nas

z samotności. Wówczas był kuszony przez szatana, przebywał ze zwierzętami, a Aniołowie służyli Mu. Pobyt w harmonii z dzikimi zwierzętami na pustyni stanowi wypełnienie zapowiedzi z Księgi Izajasza o pokoju czasów mesjańskich (por. Iz 11, 6-8). Może też oznaczać nadejście Tego, który przynosi ocalenie, podobnie jak sprawiedliwy Noe, który wraz ze zwierzętami został ocalony w arce. Jezus przynosi nam Ewangelię Bożej miłości; On przecież wyszedł na pustynię kierowany natchnieniem Ducha Świętego. Czy Bóg prowadzi swoje dzieci na zatracenie czy ku pełni wolności? Przecież Jezus przed wyjściem na pustynię usłyszał: *Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie* (Mk 1, 11). Miejmy odwagę wyjść na pustynię naszego serca, aby znaleźć miejsce dla Boga i dla siebie; aby odnaleźć bliźnich

4. Życ Bożymi sprawami

Z radością i zufaniem Bożej Opatrzności idźmy wielkopostnymi drogami; odkrywajmy ciągle na nowo radość wiary, która jest w naszych sercach. Przecież jesteśmy uczestnikami świętego i nieskończonego daru życia; korzystajmy z każdej chwili, aby znajdować znaki Bożej łaski i Bożej obecności. Możemy powiedzieć, że żyjemy pełnią życia, kiedy na drodze wielkopostnego oczyszczenia znajdziemy prawdę naszego ludzkiego i chrześcijańskiego powołania. Bądźmy tymi, o których sam Jezus Chrystus powiada: *Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni* (por. Mt 5, 6); zasmakujmy w uczynkach miłosierdzia (por. Ef 4, 32; 1 P 3, 8).

Za każdym razem, gdy wierzący starają się żyć Ewangelią wśród niespokojnych wód potopu tego świata, stają się dla innych zwiastunem nowego życia i bliskiego królestwa Bożego (por. Mk 1, 15). Człowiek wiary przez współdziałanie z wolą Bożą odkrywa w sobie dar „nowego stworzenia”, którym się stał dzięki życiodajnym wodom chrztu (por. 2 Kor 5, 17; Rz 6, 4), i zaczyna przeczuwać w wierze oraz nadziei opartych na miłości; o ile piękniejszym będzie na końcu czasu. Bądźmy dla naszych bliźnich świadkami nadziei.

5. Łączenie unią personalną parafii w diecezji łowickiej w 2021 roku

Szatan nakłaniał Jezusa do zmiany kamieni w chleb (por. Mt 4, 3-4); Bóg dał nam swego Syna, który stał się Chlebem życia. Przez swoją ofiarę Jezus Chrystus stał się Chlebem eucharystycznym (por. Mt 26, 26-30). Zwycięstwo Jezusa nad pokusą i śmiercią jest udziałem wiernych w sakramentach i zamienia nasze serca kamienne w serca z ciała (por. Ez 36, 26). Wiemy, że Msza święta jednoczy nas każdej niedzieli i każdego dnia w naszych parafiach. Pragnę, aby każda wspólnota parafialna miała swojego księdza proboszcza, który będzie

głosił słowo Boże i niósł posługę sakramentalną. W tych wielkopostnych chwilach dzielę się z Wami koniecznością podjęcia niełatwych decyzji połączenia unią personalną małych parafii Kościoła łowickiego. Do podjęcia takiego kroku skłania mnie: spadkowa tendencja powołań kapłańskich, sukcesywne przechodzenie kolejnych pokoleń księży na zasłużoną emeryturę, nieprzewidziane wypadki losowe, a także skutki pandemii, chociażby w postaci dużo mniejszej liczby wiernych uczęszczających na niedzielne Msze święte.

Takim działaniem, pragnę każdej z Waszych parafii zapewnić opiekę duszpasterską w sytuacji, w której przyszło nam żyć. Ufam, że decyzja o tym, aby dwie parafie miały jednego księdza proboszcza i by nadal istniały jako samodzielne placówki duszpasterskie, w perspektywie czasu również okaże się opatrznościowa. Wierzę, że proponowane zmiany będą obowiązywać przez pewien czas. Jeśli zmieni się sytuacja w diecezji, możliwe będą w przyszłości inne rozwiązania. Powierzajmy sprawę naszych wspólnot parafialnych Matce Zbawiciela i Opiekunowi Kościoła – św. Józefowi.

Drodzy Siostry i Bracia,

Prośmy Boga, naszego Ojca, który jest w niebie, aby nam pozwolił rozpocząć w tych szczególnych dniach, które są przed nami, „wędrowkę prawdziwego nawrócenia”, któremu towarzyszyć ma zwłaszcza modlitwa, post i jałmużna. Niech owocem Wielkiego Postu będzie obchodzenie Świąt Wielkanocnych z czystym sercem oraz ostatecznie dojście do Paschy wieczystej (por. 1 Kor 5, 7-8).

Na święte dni pokuty, modlitwy i czynów miłosierdzia; ku przemianie naszych serc, naszych rodzin, wspólnot życia konsekrowanego i wspólnot parafialnych oraz całej naszej diecezji, przyjmijcie dar Bożego błogosławieństwa: W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego

A. Andrzej F. Drulis

Zarządzenie:

List Księdza Biskupa Ordynariusza należy odczytać w niedzielę 21 lutego 2021 r. na wszystkich Mszach świętych.

